

Докато Слънцето милостиво се спуска към хоризонта, танцувайки нежно, с плавни стъпки, но все още излъчвайки яростна страст чрез яркочервеното, обагрило последните лъчи, озаряващи земята за този ден, голямата Луна смело крачи към небето, приготвяйки се да заеме мястото на вечната си любов, с която е разделена завинаги. Само тъмнината ще я направи видима.

Какво ли им е да бъдат приковани към пътя си, принудени да се разминават до края на безкрайността и да се докосват само със сенките си като родилни петна при затъмненията? Вероятно на мрака, изпълнен с хлад и боязън към непонятното, скрито из дълбините на безкрайната черна дупка, му липсва шепа топлина и светлина, с които да го дари жаркото слънце. Но потайната и необятна нощ не отстъпва на слънчевото утро, постоянно бълващо неприлично многото си красота през лъчите, обгръщащи сърцевината на огненото кълбо. Светлината чертае граници. А нашият речник е прекалено беден и бледен пред речника на природата, затова преводът е винаги приблизителен и неудовлетворителен.

Какво ли би било да се видят светилата прегърнати, в танц сели телата си във вечна целувка, заплетени до безкрай.

Скръбта, която изплаква Луната по Слънцето е необратима, също както и участва да бъде далече от това, което обича. Вечното наказание, което им е предопределено от Вселената, оставя празна дупка на мястото на сърцата им, създадени единствено за този, по когото копнеят, а не могат да имат. Дупка, изпълнена с куп денонощия с объркана последователност. Илюзии за парченца време, за празно пространство с гравитационен център – емоциите, свити на топка, чиято вътрешност е изпълнена с мрак, какъвто се е вселил и в нощта, мракът, който я е присвоил. В него-небето-тези две кълба се лутат, гонейки се с векове, очаквайки някой ден да се настигнат и да се обединят в едно цяло. Телата им са изпълнени с какофоничен тътен, извиращ от несломимите им души, които продължават да таят в себе си заблудата, че ще се срещнат. Тътен, обхващащ цялото съществуване, динамиката и статиката, мислите, емоциите, яростта на пламенната любов, баналността на локвата бензин, вечният огън на лъжата, гибелта на всяка твар, разяждането на кожата като от киселина, изтриването на спомените с гумата на повторението.

Ще наблюдаваме космическата двойка с прозрачни очи, изпълнени с наслада, но и нотка тъга, задето любовта им е така не/възможна. И ще се появи някой, който ще ни смути с въпроса: „Ами, ако не се гонят, а един от друг ожесточено бягат?“